

Beata F. (*2004), výtvarně nadaná (fotografie), účastnila se počátečních ročníků Akademie, poté z vlastní vůle aktivní literární tvorbu přerušila, aby se mohla věnovat dalším koníčkům. Své studijní zaměření orientovala na ekologii a pedagogiku.

Styl autorky je lyrický, vysoce deskriptivní a silně orientovaný na smyslové vnímání. Vyznačuje se důrazem na atmosféru a detail, přičemž autorka využívá bohatou škálu přídavných jmen k vykreslení barvitého prostředí. Stylisticky kombinuje všední s prvky magického realismu, kde příroda ožívá nadpřirozenou silou přímo před očima postav. Autorka mistrně pracuje se všemi smysly – od hmatových vjemů až po sluchové a čichové. Dokladem tohoto přístupu je črta *V Itálii* (2021).

1. V jakém prostředí se příběh odehrává a co konkrétně spatří pozorný návštěvník v rodinném skleníku, co běžnému oku zůstává skryto?
2. Jakými konkrétními jazykovými prostředky a smyslovými vjemy (barvy, zvuky, vůně) autorka navozuje pocit "idylického" letního rána v Itálii?
3. Text popisuje krajinu jako "dechberoucí, ale přeci tak obyčejnou". Jaký je vztah mezi všedností a krásou v našem vnímání okolního světa?
4. Jakým způsobem se v textu mění nálada od Matteova probuzení až po jeho nervózní čekání v altánu a jaké pocity to ve vás jako čtenáři vyvolává?
5. Jakým způsobem využívá autorka metodu "ukaz, nevyprávěj" (show, don't tell) při charakteristice Mattea (např. skrze jeho pohyby nebo oblečení), místo aby jeho povahu přímo pojmenovala?

V Itálii

V okolí se rozprostírá dechberoucí, ale přeci tak obyčejná krajina Italského venkova. Louky zahaleny v různobarevných závějí letního kvítí. Ve vzduchu vůně pozdního srpnového večera a pomalu utichající zpěv ptáků. Odstíny rudé a zlatavé se odrážejí v listech staré třešně a vrhají jemné stíny na starou dubovou podlahu. Studený vánek proniká otevřeným oknem do pokoje a ovívá obličej mladého muže ležícího na bílém saténem pokryté posteli. Jeho dlouhé havraní vlasy jsou rozcuchány po polštáři. Nespí, ale dech má klidný a oční víčka pevně stisknutá. Ze starého gramofonu v rohu

místnosti se ozývají jemné tóny hudby. Na stěnách pokoje jsou všerůznými způsoby nalepeny texty a výstřižky z knih a novinových článků. Na dřevěném psacím stole ležícím pod okny leží rozevřený sešit plný not.

Když se Matteo druhý den ráno probudil, cítil na tváři jemné dotyky slunečních paprsků a v dáli slyšel zpěv drozdů. Vše tak, jak by mělo a nic nerozdělující toto ráno od ostatních, které již Matteo v této vile zažil.

Po pár minutách nehybného ležení pod jemnou přikrývkou konečně ucítil silnou vůni kávy plynoucí z meruňkové sadu, který jako by se stal ideálním místem pro klidné rodinné snídani. Matteo si jedním ladným pohybem uvázal vlasy do drdolu a přes hlavu navlékl bílou zmuchlanou košili. Poté seběhl do přízemí a velkými dřevěnými dveřmi vstoupil do starého skleníku rozdělujícího zadní část domu od sadu. Je plný nejen bylin, které svou vůní okouzlí každou mysl, ale také nádherných zelených rostlin, které prorůstají každým volným koutem.

Náhodný návštěvník by řekl, že je to přeci jen obyčejný krásný skleník, ale kdyby se opravdu vcítil do atmosféry a soustředěně zahleděl na jednu z rostlin, uviděl by, jak pomalu, ale přesto lidskýma očima viditelně roste. Uviděl by malinké třpytící se tečky prakticky zaplňující veškerý prostor skleníku. Se zatajeným dechem by mohl pozorovat aktivně žijící ekosystém plný přírody a magie. Uvědomil by si, že to není jen tak ledajaký skleník, ale že je to místo plně žijící jakousi nadpřirozenou silou, jež naplňuje rostliny a pomáhá jim k růstu a rozkvetu.

Nám už představený hoch bříšky prstů jemně při chůzi přejížděl po všelijakých listech a květech, než se dostal ke konci skleněného ráje a vyšel ven. Dlouhé stonky trávy ho šimraly na nohou, zatímco pomalu běžel směrem ke zchátralému altánu na konci zahrady. Když udýchaný vyskočil na první dřevěnou příčku schodů, uviděl ve středu místnosti sedět kočku jemně si olizující přední tlapku. Když uslyšela jeho kroky zastavit, vzpřímila hlavu a pohleděla mu přímo

do očí. Jako by se v nich ukrývaly miliony příběhů, které každé léto nenápadně pozoruje. Vyzařovalo z nich vědomí a respekt. Zvláštní to myšlenka. Matteo poklonil hlavou a pomalu došel ke staré dřevěné lavici v zadním koutě. Posadil se a nervózně poťukával po kovovém zábradlí. Nemohl se dočkat.

Když po pár minutách zahlédl mezi listy dubů za koncem zahrady pramínek plavých vlasů, zeširoka se usmál a vyskočil z lavice. Vykoukl poté z velkého okna ohraničeného kovovými pruty a v tichosti sledoval osobu směřující k němu. Pod oknem se ale z nenadání zastavila a pohlédla vzhůru k Matteovi. "Bylo mi jasné, že tu na mě budeš čekat dřív." Řekla pro nás neznámá osoba s úsměvem a naklonila se pro polibek.